

Република Србија

ВРХОВНИ СУД

Рев 25913/2023

04.09.2024. године

Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Душан Судимац, адвокат из ..., против тужених ББ из ... и адвоката ВВ из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог ВВ изјављеној против пресуде Вишег суда у Крушевцу Гж 273/23 од 20.06.2023. године, у седници одржаној 04.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог ВВ изјављеној против пресуде Вишег суда у Крушевцу Гж 273/23 од 20.06.2023. године као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог ВВ изјављена против пресуде Вишег суда у Крушевцу Гж 273/23 од 20.06.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Брусу П 397/22 од 04.11.2022. године, ставом првим изреке, одбачен је предлог туженог ВВ за делегацију надлежности другом стварно надлежном суду. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезу тужени да му солидарно исплате износ од 99.452,56 динара са законском затезном каматом од 01.09.2017. године до исплате. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Крушевцу Гж 273/23 од 20.06.2023. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставовима другом и трећем изреке тако што је усвојен тужбени захтев и обавезани су тужени да тужиоцу солидарно исплате износ од 99.452,56 динара са законском затезном каматом од дана подношења тужбе 22.03.2019. године до исплате, док је одбијен као неоснован захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на досуђени износ за период од 01.09.2017. године до 21.03.2019. године, те су обавезани тужени да тужиоцу солидарно накнаде трошкове првостепеног поступка у износу од 124.256,20 динара. Ставом другим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу

солидарно накнаде трошкове другостепеног поступка у износу од 18.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени ВВ који је адвокат је лично изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, са позивом на члан 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из став 1. истог члана за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Ценећи испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни суд је имао у виду да из навода ревизије не произлази да постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба новог тумачења у вези примене материјалног права. Ревизијом се не указује на постојање супротних одлука у истој или сличној чињенично-правној ситуацији, па нема потребе за уједначавањем судске праксе, док одлука о основаности захтева за накнаду штете зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају у погледу постојања штете, њене висине, узрочно-последичне везе и основа одговорности, а правилност утврђеног чињеничног не може бити разлог за дозвољеност посебне ревизије.

Из наведених разлога, Врховни суд је оценио да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП и у складу с тим је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 479. став 6. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП прописано је да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Чланом 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда донете у поступку о спору мале вредности ревизија није дозвољена. Због тога се у тој врсти спора дозвољеност ревизије не цени према одредбама члана 403. став 2. тачке 2. и 3. ЗПП.

Тужба ради накнаде штете поднета је 22.03.2019. године. Вредност предмета спора је 99.452,56 динара и поступак је вођен по правилима о спору мале вредности.

Како је побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности у коме је према члану 479. став 6. ЗПП искључено право на изјављивање ревизије, то ревизија туженог није дозвољена без обзира на преиначујућу одлуку другостепеног суда.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић